

Mercan Postanesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Mercan Postanesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Okyanusun derinliklerinde, güneş ışınlarının mercanlar üzerinde dans ettiği yerde minik bir postane vardı. Pembe bir deniz kabuğundan ve bir parça dalgaların sürüklediği ağaçtan yapılmıştı. Mavi postacı şapkalı, küçük kırmızı bir yengeç olan Clement, kocaman kısıracıyla mektupları ayırırdı. Her sabah yunuslara, balinalara ve deniz kaplumbağalarına okyanus mesajları götürürdü. Mercan Postanesi, resfin en hareketli yeri idi!

Clement'in çantasının üzerinde bir deniz kabuğu amblemi vardı. Çantada deniz yosunu üzerine yazılmış ve balık tutkalıyla mühürlenmiş mektuplar taşırdı. En iyi arkadaşı yunus Pearl, içinde mektup tüpü olan bir deniz yosunu kolyesi takardı. Denizdeki en hızlı kuryeydi. "Bugün özel bir teslimat var mı?" diye sordu Pearl, gümüş mavisi derisi parlarken. Clement listesine baktı ve gülümsedi. "Her zamanki gibi—ta ki garip bir şey gelene kadar!"

O sabah, bir mektup gelgitin üzerinde süzülerek geldi. İnce, parlayan bir yaprağın üzerine yazılmıştı. Kelimeler kıvrımlıydı ve bilinmiyordu. Clement böyle bir yazıyı hiç görmemişti. "Bunu kim göndermiş olabilir?" diye merak etti. Pearl ona baktı ve başını salladı. "Bu dili bilmiyorum," dedi. "Ama birinin yardımımıza ihtiyacı var. Kim olduğunu bulalım!"

Clement resifteki herkese garip mektubu sordu. Yunuslar cıvıladı, balinalar alçak şarkılar söyledi. Ama kimse kıvrımlı yazıyı tanımadı. "Belki Dede Gelgit bilir," diye önerdi Pearl. Böylece yaşlı deniz kaplumbağasının mağarasına yüzdüler. Dede Gelgit yuvarlak gözlükler ve pirinç bir pusula takardı. Mektubu uzun uzun inceledi.

"Bu, derinlerin dili," dedi Dede Gelgit yavaşça. "Çok aşağıdaki karanlık çukurlardan geliyor." Clement'in gözleri kocaman açıldı. "Derinler mi? Ama oraya kimse gitmez!" Dede Gelgit başını salladı. "Derin deniz canlıları utangaçtır. Bizimle nadiren konuşurlar. Ama bu mektup şöyle diyor: 'Ailemi bulmama yardım et.' İyilikle karşılık vermeliyiz."

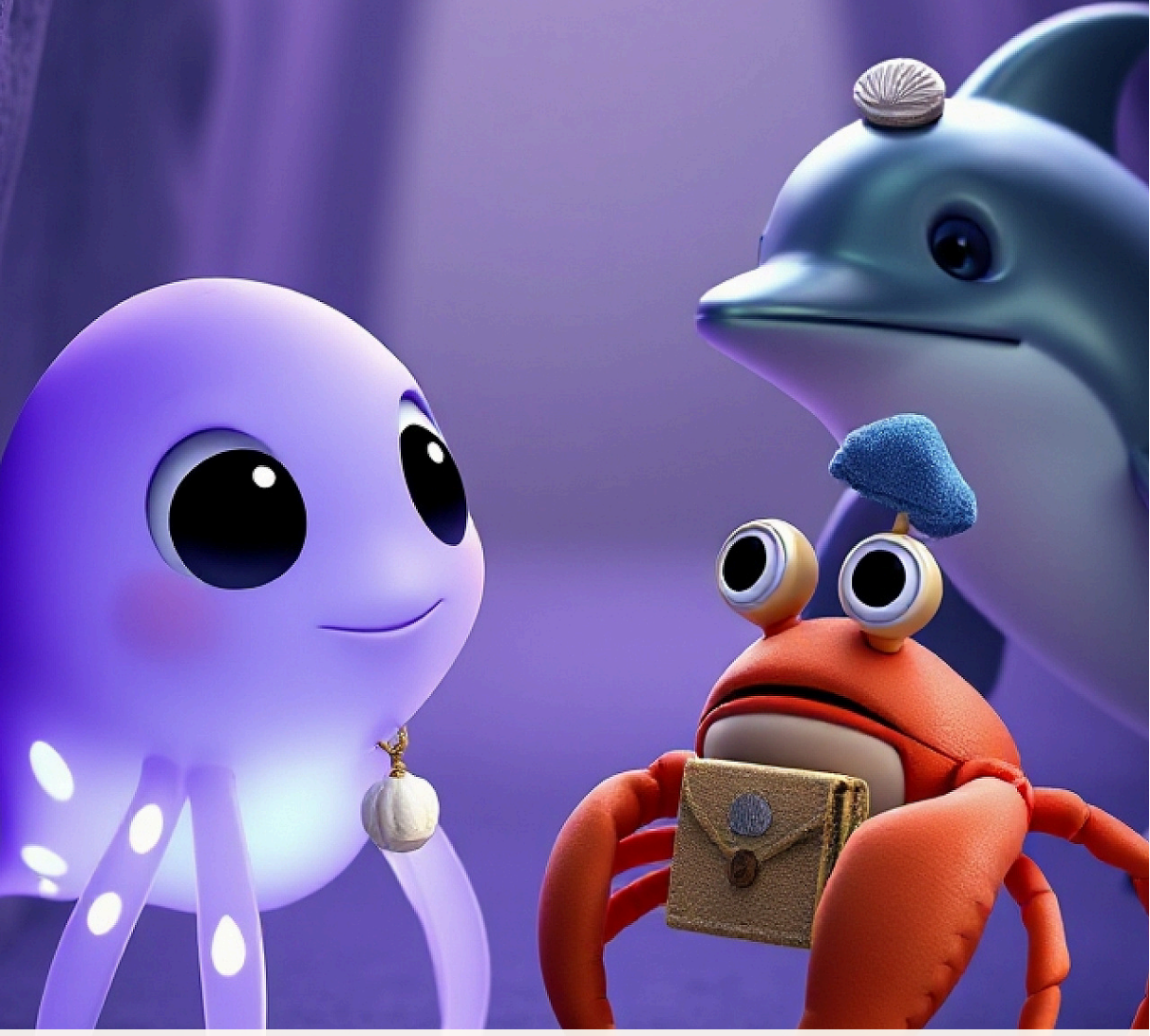
Clement cevabı kendisi götürmeye karar verdi. Pearl onu resifin kenarına kadar taşımayı önerdi; orada su karanlık ve soğuktu. "Dikkatli ol," dedi. "Derinler büyük bir yer." Clement çantasına sıkıca sarıldı ve başını salladı. "İpuçlarını takip edeceğim. Mektupta bir deniz kabuğu kolyesinin çizimi var. Belki bu bir haritadır!"

Çizim onları parlayan deniz yosunlarıyla dolu bir alana götürdü. Orada minik ışıklar desenler halinde yanıp sönüyordu. "Bak!" dedi Clement. "Işıklar kıvrımlı kelimelerle aynı!" Pearl tıklayıp ısılk çaldı, ışıklar da karşılık verdi. "Bu bir mesaj," dedi. "Şöyle diyor: 'Yosun şeridini takip et.' Doğru yoldayız!"

Uzun bir yosun şeridini aşağı, aşağı, aşağı takip ettiler. Su koyulaştı ama Clement'in kehribar rengi gözleri alıştı. Fenerli garip balıklar yanlarından geçti. "Affedersiniz," dedi Clement bir fener balığına, "bu mektubu kimin yazdığını biliyor musunuz?" Balık yüzgeciyle aşağıyı işaret etti. "Parlayan benekli utangaç olan," dedi. "Luma."

Sonunda sessiz bir çukura ulaştılar. Gölgelemin içinde yumuşak mor bir ışık nabız gibi atıyordu. "Merhaba?" diye seslendi Clement nazıkçe. Genç bir canlı dışarı baktı. Kocaman kara gözleri ve şerit gibi yüzgeçleri vardı. Yarı saydam mor bedeni parlayan beneklerle kaplıydı. "Ben Luma'yım," diye fısıldadı. "Mektubu ben yazdım. Ailemi arıyorum."

Luma, örölmüş yosun ipinde minik bir deniz kabuğu kolyesi takıyordu. "Onlardan bana kalan tek şey bu," dedi Luma. "Ben küçükken ailem yüzüp gitti. O zamandan beri yalnızım." Clement'in kalbinde sıcak bir sızı hissetti. "Onları bulmana yardım edeceğiz," dedi. "Ama önce, mektubun ne dediğini bize anlatabilir misin?"

Luma kıvrımlı yazıyı açıkladı: bu bir yardım çağrısıydı. "Kimseye nasıl ulaşacağımı bilmiyordum," dedi Luma. "Akıntılarla yukarı gönderdim." Pearl gülümsedi. "Mesajın bize ulaştı! Artık biz de mesaj gönderebiliriz. Ailenin nerede olabileceğini biliyor musun?" Luma bir yaprağın üzerine çizilmiş haritayı işaret etti. "Sığ sulara gittiler, büyük resifin yakınına."

Clement'in bir fikri vardı. "Mercan Postanesi denizdeki her canlıya mektup götürebilir!" Luma'nın kıvrımlı kelimelerini ve resimlerini kullanarak yeni bir mesaj yazdı. Pearl hızla yüzdü ve haberi resif boyunca yaydı. Yunuslar ıslık çaldı, balinalar şarkı söyledi, deniz kaplumbağaları mesajı uzaklara taşıdı. Kısa süre sonra herkes Luma'nın ailesini arıyordu.

Günler geçti. Sonra bir sabah, parlayan mor canlılardan oluşan bir aile resife geldi. Benekleri sevinçle yanıp sönüyordu. Luma yüzgeçleri titreyerek onlara koştu. "Sizi buldum!" diye haykırdı Luma. Aile, Luma'yı nazıkçe kucakladı. Clement ve Pearl sevinçle bağırdı. Bütün resif baloncuklar ve şarkılarla kutlama yaptı.

Luma'nın ailesi Clement'e teşekkür etti. "Bizi bir araya getirdin," dediler. "Resif halkıyla konuşamayacak kadar farklı olduğumuzu düşünüyorduk." Clement gülümsedi. "Mercan Postanesi bunun için var," dedi. "Mesajlar her mesafeyi aşabilir ve dostlar en beklenmedik yerlerde bulunabilir."

O günden sonra Luma ve derin deniz canlıları her hafta resife mektuplar gönderdi. Mercan Postanesi her zamankinden daha hareketli oldu. Clement yeni kuryeler işe aldı—bir denizatı ve hızlı bir kalamar. Pearl iki tüplü yeni bir kolye taktı: biri resif postası, biri derin deniz postası için. Herkes birbirinin dilini biraz öğrendi.

Ve her akşam Clement, dalgaların sürüklediği ağaçtan yapılmış verandasında oturup Luma'nın ailesinin derinlerden merhaba diye yanıp sönen parlayan beneklerini izledi. Her mektubun, ne kadar garip olursa olsun, bir dostluğun başlangıcı olabileceğini biliyordu. Mercan Postanesi sadece postayla ilgili değildi—kimsenin kendini yalnız hissetmemesini sağlamakla ilgiliydi. Ve bu, en güzel teslimattı.